

Saa talte de igen en Tid om Vejret, om den Pludselighed, hvormed det var kommen op, om Barometerstanden o. lign. Da Emnet tilsidst var udtømt og Regnen vedblev at plaske ned, greb Præsten paany til at tale om Teknikernes Overherredømme i Tiden.

„Der var ogsaa engang Tanker fremme om at lave en Jernbane her igennem Sognet. I vore Dage skal der jo helst løbe et Par Skinner udenfor hver Mands Dør. Og helt er Planen vist ikke skrinlagt, saavidt jeg veed.“

Per svarede kort, at en tidssvarende Udvikling af Samfærdslen var en Livsbetingelse i vore Dage.

Præsten grundede lidt. Han stod stadig halvt bortvendt og saae ud paa Regnen.

„En Livsbetingelse,“ sagde han med et egent, ligesom afbleget Smil. „Ja, hvad er ikke bleven Livsbetingelse i vore Dage? Læger og Ingeniører, Pædagoger og Militære — hver møder med sine. Bare det ikke kommer til at gaa os som visse Apoplektikere, der dør af for meget Blod.“

„Den Fare løber i hvert Fald vi danske neppe for det første. Vi har vist foreløbig nok at gøre med at erstatte, hvad vi mistede i 64.“

„Erstatte,“ gentog Præsten langsomt og stirrede uforanderligt fremad med et Blik, hvori der lyste som flakkende Genskin af Lynene, der vedblev at illuminere Skyerne i Vest. „Jeg mener tvertimod, at vi endnu lever og opretholdes af den Aandens Kraft, der fremkaldtes i Folket i hine Trængselsdage. Der var virkelig dengang et Øjeblik, da det var ved at gaa op for os, at der ikke gives andre Livsbetingelser for Nogen end Vorherres Naade.“

Per svarede lidt forlegen med det gamle Ord: „Hjælp dig selv, saa hjælper Gud dig.“ Men Præsten rystede paa Hovedet.

„Guds Hjælp — det er netop i n g e n Hjælp.“

„Da kom vi dog over Krisen dengang.“

„Hvem har fortalt os, at det var ved Guds Bistand? Skal der sluttet efter, hvad der siden er sket her i Landet, kunde man vel være mest tilbøjelig til at tilskrive det Djævlens Hjælp.“